

Arrest

nr. 54 475 van 17 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 6 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen). Deze aanvraag is aangevuld met bijkomende stukken en verklaringen op 2 november 2009 en 4 november 2009.

Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 oktober 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2009 met actualisatie op 03.11.2009 en 04.11.2009 werd ingediend door :

Z., D.

nationaliteit: Marokko

geboren op 31.08.1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene legt een voor waaruit blijkt dat zij advocaat I.T. zou geraadpleegd hebben. De brief van de advocaat is niet gehandtekend en gedateerd. Vervolgens wordt er een brief voorgelegd van de Orde van Advocaten waaruit blijkt dat betrokkene zich zou laten verdedigen door Meester T. inzake haar regularisatieaanvraag. Echter deze brief dateert van 06.11.2008. Aldus voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van een eerdere poging voor 18.03.2008.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit met getuigenverklaringen, het volgen van Nederlandse les, werkbereidheid), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde."

Op 6 oktober 2010 wordt verzoekster eveneens ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 02/07/2010,

wordt aan Z., D. (V)

geboren te (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 06/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet....”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Volledig ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen pogingen zou ondernomen hebben voor 18 maart 2008 om haar verblijf in België te regulariseren.

Het dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk, niet enkel één, doch verschillende advocaten gecontacteerd heeft om een verblijfsaanvraag in te dienen, doch dat deze haar dat afgeraden hebben.

Verzoekster had dus wel degelijk geloofwaardige pogingen ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

Dat verzoekster daarenboven de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan in kennis heeft gesteld.

Dat eveneens gebleken is dat verzoekster al een zeer lange tijd in België woont: goed geïntegreerd is, een ruime kennissenkring heeft opgebouwd, een zeer grote werkbereidheid van betrokkene, haar grote Nederlandse talenkennis, haar onbekendheid voor het gerecht, ... , ...

Dat het dan ook manifest vaststaat dat niets anders kan beoordeeld worden dan een toekenning van het verblijf aan verzoekster.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoekster een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (Rv.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Waar verzoekster stelt *“Volledig ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen pogingen zou ondernomen hebben voor 18 maart 2008 om haar verblijf in België te regulariseren.”*, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster stelt dat zij *“wel degelijk geloofwaardige pogingen ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren”* en dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan in kennis heeft gesteld.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing: *“Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene legt een (stuk) voor waaruit blijkt dat zij advocaat I.T. zou geraadpleegd hebben. De brief van de advocaat is niet gehandtekend en gedateerd. Vervolgens wordt er een brief voorgelegd van de Orde van Advocaten waaruit blijkt dat betrokkene zich zou laten verdedigen door Meester T. inzake haar regularisatieaanvraag. Echter deze brief dateert van 06.11.2008. Aldus voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van een eerdere poging voor 18.03.2008.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster het motief niet weerlegt en ook thans niet aantoont aan de hand van stukken dat zij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende of juist zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretarisminister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie in de beslissing dat zij geen geloofwaardige poging tot wettig verblijf heeft ondernomen voor 18 maart 2008 niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verzoekster verwijst naar de door haar aangehaalde elementen van integratie: haar lange periode van verblijf in België, dat zij goed geïntegreerd is, een ruime kennissenkring heeft opgebouwd, werkbereid is, Nederlandse talenkennis heeft en onbekend is voor het gerecht. Met deze elementen is geen rekening gehouden.

In de bestreden beslissing is gemotiveerd: *“Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit met getuigenverklaringen, het volgen van Nederlandse les, werkbereidheid) , dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.”* Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen. Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en geen rekening zou hebben gehouden met de aangehaalde elementen van integratie. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verweerder oordeelt dat deze ‘integratie-elementen’ niet opwegen tegen het feit dat zij vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf heeft gehad in België en evenmin aantoont voor die datum geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Waar verzoekster stelt: *“Dat het dan ook manifest vaststaat dat niets anders kan beoordeeld worden dan een toekenning van het verblijf aan verzoekster”*, geeft de aangevoerde kritiek te dezen blijk van een andere feitelijk beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportunitetsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verzoekster maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN